

en række forbedringer på de socialpolitiske områder, og det er altså på baggrund af, at man årligt har haft denne satspulje til rådighed til netop de formål, som den er blevet brugt til.

Jeg vil godt sige, at i forbindelse med, at regeringen har brudt satspuljeforliget, har vi i Kristeligt Folkeparti haft en fornyet diskussion om specielt den finansieringsmekanisme, der også indgår i lovforslaget her, og som altså er det, der skaber basis for den årlige fordeling af satspuljemidlerne. Jeg synes da godt, at man kan sætte spørgsmålstejn ved, om det er en hensigtsmæssig mekanisme, at man ikke lader folk på overførselsindkomst få den fulde efterregulering i forhold til lønudviklingen. Over for det står selvfølgelig nok det faktum, at det vil være svært årligt at tilvejebringe en tilsvarende pulje til de socialpolitiske initiativer, hvis det ikke lige netop var, fordi man altså har en fastlagt mekanisme, som går tilbage til 1990. Det må vi også se i øjnene fra Kristeligt Folkepartis side.

Egentlig er vi af den principielle holdning, at de socialpolitiske initiativer, der skal tages, egentlig bør tages og bæres af det store fællesskab som sådan og ikke af personer på overførselsindkomst, sådan som det er sket med det bidrag, de har givet på 0,3 pct. i forhold til det, der ellers skulle være satsreguleringen, hvis den skulle have fulgt lønudviklingen hundrede procent.

Jeg synes også, at det i den sammenhæng hører med, at man kan sige, at før 1990 og før den nuværende lov var personer på overførselsindkomst i en mere usikker situation, end de er i dag, for da var der slet ikke lagt op til en sådan stadig regulering, som den nuværende lov om satsregulering trods alt giver basis for. Så det var baggrunden for, at vi tilsluttede os i sin tid.

Kl. 18.30

Men det, jeg til sidst vil understrege i min ordførertale, er, at jeg mener, at regeringen bør indkalde de nuværende satspuljepartier til forhandlinger om, hvad der videre skal ske, også fordi man med den sidste melding, der er kommet fra Enhedslisten, helt åbenbart står med et lovforslag, som altså ikke er specielt gangbart i forhold til det, der egentlig har været hensigten.

Det har jo noget at gøre med, at regeringen med lovforslaget har lagt op til en helt uholdbar forligsmetodik, nemlig den, at de partier, der stemmer for lovforslaget, automatisk danner en forligskreds; det er i virkeligheden en helt mærkelig måde at sætte forligspartier sammen på.

Vi ser frem til forhandlinger både med regeringen og i forhold til det konkrete lovforslag, som de må udforme sig i PØ-udvalget, når det kommer dertil.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg må generelt sige tak for tilslutningen til lovforslaget, måske også med et ønske om ændringer.

Det eneste parti, som ikke har tilkendegivet, om de støtter lovforslaget eller ej, er, som jeg har hørt det, Socialdemokratiet. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt de støtter det eller ikke støtter det. Men det kan vi måske få afklaret.

Jeg vil gerne slå fast, at årsagen til, at det overhovedet er kommet på tale at fremsætte et lovforslag, er, at regeringen anså det for at være parlamentarisk helt uacceptabelt, at man nægtede et parti mulighed for at deltage, selv om partiet tilkendegav, at de var enige i indholdet; de var enige i modellen; de var enige i formålsparagrafferne; de accepterede hensigten med at have denne ordning.

Fordi partiet ikke havde mulighed for at tage del i forhandlingerne, dengang forliget blev etableret for 12 år siden i 1990, skulle det være afskåret fra at komme ind i forligskredsen. Derfor valgte vi den model, at hvis nogen havde noget imod at tage nye partier ind, havde disse nye partier ikke en vetoret, netop for at imødegå frygten for, at de kom ind og saboterede en ordning ved at tilslutte sig et forlig.

Der var som sagt to partier, der sagde, at de for så vidt var ligeglade med det parlamentariske problem i, at man vedvarende holder partier, som ikke var indvalgt i Folketinget, da forliget blev indgået, ude af et forlig, der løber i mange år uden afslutningsår. De ville forhindre, at en bredere kreds kunne få det medansvar, som ligger i hele den måde, som ordningen er udmøntet på gennem det princip, der gælder for den nuværende satsreguleringsordning.

Derfor anså regeringen, at det eneste, der var at gøre, var at fremsætte et lovforslag, som også gav mulighed for, at partierne kunne overveje det retlige grundlag og tage højde for den kritik, der nu ligger fra Rigsrevisionen: Hvad er det, vi har lært af fortiden, hvad er det, vi skal gøre bedre, hvor er det, det kan blive strammet op, hvad er det i virkeligheden, der også hjælper Folketinget i den måde, som vi anvender penge på, så vi får et overblik over de afløbsprocenter og de midler, der er til rådighed over årene? Det er så der, vi nu står.